



Betreft:	Bijbelstudie	Dit is een uitgave van de Hersteld Hervormde Mannenbond	
Onderwerp:	De brieven aan de Kerk van alle eeuwen	Auteur:	Ds. L.Groenberg
Nummer 2019-12		Deze uitgave is uitsluitend bestemd voor de aangesloten verenigingen	

8. De brief aan Laodicea

Lezen: Openbaring 3: 14-22

Zingen: Ps. 19: 5; Ps. 60:7; Ps. 65: 3; Ps. 72: 1+2+3; Ps. 85: 3; Ps. 89: 13+14; Ps. 95: 2+3+4; Ps. 98: 4; Ps. 106: 2; Ps. 119: 9; Ps. 13: 4.

De brief aan Laodicea

De laatste brief is die aan Laodicea. Dat was een havenstad in Phrygië en lag dicht bij Filadelfia. De christelijke gemeente daar was gesticht door Epafras, de geliefde mededienstknecht van Paulus. Van Paulus weten we, dat hij grote zorg had voor deze gemeente. Hij schrijft hierover in de brief aan de Collossenzen, dat hij grote strijd heeft voor degenen die in Laodicea zijn. (Col 4: 13). Die zorg geldt ook Archippus, die blijkbaar de leider van de gemeente is (Col. 4: 17). Daarbij ook opgemerkt, dat Paulus aan deze gemeente een brief geschreven heeft, die verloren gegaan is.

Dan schrijft Christus Zelf jaren daarna deze wel aangrijpende brief. Daarin staat niet veel verheffends, want de toestand in de gemeente is ernstig.

Het getuigenis over deze gemeente is aangrijpend, want de toestand daar is triest en zeer treurig. Het is een bestraffend en zeer vernederend schrijven. Toch! Het schrijven is ontroerend en vol schittering van de liefde van Christus voor verloren zondaren.

Vers 14

De Heere Jezus Christus stelt Zich voor als de Amen, de getrouwe en waarachtige Getuige. Wat Hij spreekt en gesproken heeft en nu schrijft, zal waar en zeker zijn. Zijn Woord wordt ook niet verbroken door de ontrouw van Zijn volk, maar zal altijd trouw volbracht worden. Hij is ook het Begin van de schepping en de herschepping. Hij is het Leven en geeft het leven. Daarom is het niet Zijn schuld, dat het in Laodicea zo aangrijpend is en geen ijver voor de Heere en Zijn dienst. Zijn liefde schitterde daar, maar wederliefde ontbrak.

Vers 15

Daar liefde tot Hem, Zijn dienst en Woord ontbreekt, wordt hier een zwaar oordeel de gemeente meegedeeld. Ook een duidelijk oordeel. Hij, Die alles doorgrondt, weet, dat zij noch koud zijn noch heet. Dat betekent, dat zij zowel het ene als ook het andere niet zijn, maar er wat tussenin. Niet koud en dat betekent niet onverschillig en vijandig. Maar ook niet heet en dan wordt bedoeld, dat de gemeente niet brandt van liefde zoals Psalm 84 dat verwoordt. Geen liefde voor de Heere, Zijn Naam en Zijn Koninkrijk. Geen vijand en geen vriend. Er was hier een hinken op twee gedachten. Geen van harte kiezen voor de Heere. En juist dat is de Heere ten diepste een gruwel. Dat wordt hier radicaal veroordeeld.

Vers 16

Dan roept Hij de gemeente op tot bekering. Want neutraliteit verdraagt Hij niet. Wie niet voor de Heere is, is tegen Hem. Hier staat een bijzondere uitdrukking daarbij: "Och, of gij koud waart of heet!" Als men dan niet heet kan zijn, dan maar koud. Een mens, die koud is kan een keer veranderen. Die lauw is, zoals in de gemeente hier, blijft vaak zoals hij of zij is. De bekende uitdrukking is hier geldend: "Door de hemel niet verkwikt en door de hel niet verschrikt."

En juist daar heeft de Heere een afkeer van. Dat komt openbaar in het oordeel. De Koning Zelf schrijft dan, dat Hij ze uit Zijn mond zal spuwen. Wel blijkt dan, dat Hij nog genadetijd geeft. Wel een zeer ernstig en aangrijpend woord tot deze gemeente.

We wijzen hier op het feit, dat in de omgeving van Laodicea warmwaterbronnen waren. Dat warme water stroomde langs de bergellingen naar beneden het dal in. Daar aangekomen was het lauw. Een vermoeide en dorstige reiziger, die bijna de stad had bereikt, wilde zich wel eens verfrissen met water uit een beekje. Lauw water echter was vies en werd vaak uitgespuwd. Dat beeld wordt hier gebruikt.

Vers 17

Duidelijk is, waarom de Heere zo scherp oordeelt. In eigen ogen was het een goede gemeente. Het ging goed, want er waren geen dwalingen, geen ruzie, geen strijd en men was eensgezind. Men had ook nergens gebrek aan.



Daarbij kwam, dat men het heel goed met zichzelf had getroffen. Dat wordt meestal vergezeld met de gedachte, dat men beter was dan andere gemeenten. Zo een groot stuk zelfgenoegzaamheid, waarbij eigenliefde gemeen goed was.

Die zelfgenoegzaamheid wordt door de Koning scherp veroordeeld. In dwaasheid zag men vijf waarheden in het leven niet. Men was blind voor het feit, dat men in zichzelf jammerlijk en ellendig was. Men was tot veel in staat en wist ook veel, waarbij de gemeente de Heere niet nodig had. En ook wel goed deed en goed was. Een tevreden gemeente, die roemt over zichzelf.

Begeerte naar de weldaden van de Heere, die onmisbaar zijn, ontbrak. Ten diepste had men geen genade nodig en dus geen bekering. In die omstandigheden roept de Heere met bewogenheid deze gemeente tot bekering. Aangrijpende verwijten aan het begin van deze brief. Maar Hij roept Laodicea met teerheid en ontferming tot Zichzelf. We kunnen hier denken aan de profet Jesaja, die in Gods naam uitroept: “Waarom weegt gij geld uit voor hetgeen geen brood is!”

Vers 18

Hier spreekt de hoogste Profet en Leraar Zelf: “Ik raad u!” Weldaden, die een arme zondaar eeuwige rijkdom geven. Beproefd goud komende uit het vuur, dat een mens werkelijk rijk maakt. Witte klederen, opdat de schande van uw naaktheid bedekt wordt. De klederen van heil dus en de mantel der gerechtigheid van de verdiensten van de Heere Jezus Christus, waardoor een zondaar in het gericht Gods kan bestaan. Ogenzalf ook, opdat men ziende wordt. En mag zien wie een mens is in zichzelf om de volheid van Christus te mogen aanschouwen.

Alles te verkrijgen door vrije genade, want er wordt niet over een prijs gesproken. Hier het aanbod van het hoogste goed, dat nimmermeer vergaat.

Vers 19

Hier laat Christus zien waarom Hij zo scherp naar de gemeente schrijft. Hij is zeer bezorgd over deze gemeente en ook alle leden daar, want zij dreigen verloren te gaan. Juist om Zijn liefde voor allen kan Hij de pijn van de kastijding niet achterwege laten. Hij slaat in deze brief niet van harte, maar uit barmhartigheid. Het is tot hun nut met als doel hun bekering. Opdat zij in smart en berouw terugkeren naar Hem, in Wie het ware geluk te vinden is. Zo schittert ten diepste in deze gehele brief de grondeloze barmhartigheid en liefde van de Koning. Daarom is er nog genadetijd! Hij doet niet naar de zonde, maar heeft lust in de bekering van zondaren, die Hij roept door Zijn Woord.

Vers 20

Die opzoekende liefde komt in deze brief wel openbaar met een zeer bijzonder beeld. Een van de mooiste teksten uit Gods Woord.

Christus staat aan de deur van de gemeente en daarin dus bij gemeenteleden en klopt om binnengelaten te worden. De Zaligmaker staat dan met smeking en dreiging. Hoe aangrijpend is in dat licht het ongeloof! Hem buiten de deur houden en Zijn kloppen tevergeefs. Kloppend aan de deur van ons hart om daar een woning te ontvangen en zo gemeenschap met een zondig mens te hebben. Wat een bijzonder beeld hier in deze woorden.

En Hij staat wachtend op een daad van de mens. Dat hij of zij zal opendoen. Daarbij is het hier geen vraag of wij zelf open kunnen doen. In deze tekst komt de ernst van de verantwoordelijkheid van de mens openbaar. De bevinding van al Gods kinderen is, dat zij niets kunnen, gebonden in banden van de dood. Dat wil niet zeggen, dat we dan te verontschuldigen zijn. Geen ernst maken met de roepstem, die klinkt. Met het welmenend kloppen. De mens echter, die getroffen wordt door Zijn kloppen, doet open! Het hart te mogen geven aan de Heere en Zijn genade. Al is het open doen ook genade. Zijn stem te mogen horen en de deur opendoen. Dan komt Hij in en dan wordt er gemeenschap met Hem beleefd.

Er staat hier, dat men met hem avondmaal houdt. Hier moeten we niet direct denken aan het sacrament van het Heilig Avondmaal. Het gaat hier om de gemeenschap. Een gemeenschap in en van liefde. Die in het sacrament wordt verzegeld.

Die gemeenschap door het Woord en de gehoorzaamheid aan Zijn woord in het geestelijk leven en bevestigd door Woord en sacrament, wijst dan ook heen naar het grote Avondmaal in de eeuwigheid. Te mogen zijn op de bruiloft van het Lam in volkomen liefde en vrede

Vers 21



Tenslotte wordt nog een heerlijk vergezicht getekend. Met de Vader en de Zoon, geleid tot die plaats door de Heilige Geest op de troon. Hét middelpunt van de hemel. Een plaats in de volmaakte zaligheid om te delen in Zijn heerlijkheid.

Christus Zelf heeft die plaats verdiend en ook gekregen en allen, die met hem strijden en overwinnen, zullen daar zeker komen. Tot troost van de Zijnen klinkt Zijn Woord: “Vader, Ik heb hun de heerlijkheid gegeven, die Gij Mij gegeven hebt!”

Dat is het troostvolle uitzicht op aarde voor allen, die in gemeenschap met Hem leven.

Vers 22

En het is de Heilige Geest, Die Zijn kloppen in het hart doet horen en dringt om de deur van het hart voor de Koning open te doen. Dat is tot zaligheid.

Gespreksvragen

Vraag 1

Geloofd u in het onvoorwaardelijk aanbod van genade?

Vraag 2

Hoe merkt u, dat Jezus op de deur van uw hart klopt?

Vraag 3

De heilige kerkdienst is een vaak gebruikte uitdrukking. Met vers 20 wordt dit wel een bijzondere uitdrukking. Hoe zien wij de kerkdienst, hoe beleven we die, hoe zitten we er onder, wat doet ons dit?

Vraag 4

De verantwoordelijkheid van ons, mensen, komt wel sterk hier tot ons! En daarbij het zeer tere beeld in vers 20. Denk daar eens over na.

Vraag 5

Wordt u wel eens ontdekt aan uw zonden door de prediking of het lezen van een bijbelgedeelte? Drijft dit ook uit tot de Heere om te vragen om vergeving?

Aantekeningen: